

Bos

(uit koffie en croissant, 1.10.06) met dank aan Het Nieuwsblad

Een stuk bos verdwijnt. En voor U aan Greenpeace en het regenwoud van Brazilië of Papoea-Nieuw-Guinea begint te denken: nee, op wereldschaal is 'mijn' bos relatief. Maar wij, wij zijn er het hart van in.

Wij, dat zijn de bewoners van een klein doodlopend zijstraatje van een drukke weg. Dat stukje straat werd indertijd dwars door een bos gehakt. Vier huizen staan er rond een pleintje en meer moet dat echt niet zijn van ons. Twaalf jaar geleden kwamen wij er wonen en in die twaalf jaar is er niets veranderd. Kinderen werden groter, er kwamen nieuwe kinderen bij, er ging iemand dood en iemand ging scheiden. Maar wij bleven, want het was er goed.

Aan de overkant van het pleintje liggen twee percelen. Goed voor - ik schat - 40 are. Braak liggende percelen, al kun je dat moeilijk zo noemen.. Er staan dan wel geen huizen maar wel honderden bomen. De kinderen van ons straatje bouwen er kampen, houden er zoektochten, dollen er met de hond. Als mijn zoon wil mokken, gaat hij daar met een stok tegen een boom slaan. Wil hij opscheppen tegen zijn vriendjes, dan neemt hij hen mee naar een ietwat bizarre gigantische put achterin en heft hij hele verhalen aan over bomkraters en de Grooten Oorlog of ridders en geheime onderaardse gevangenissen. De grote mensen dumpen er hun tuinafval op geheel legale en natuurlijke wijze. Honderden kruiwagentjes dennennaalden en -appeltjes en uitgebloeide zomerbloemen heb ik daar al gestort en de natuur doet op langzame wijze haar werk. Vanachter mijn computer kijk ik op trotse rechte bomen en dicht groen struikgewas. De bladeren van de eiken en de klimop beginnen te verkleuren. Elke dag wordt het een beetje meer herfst en elke dag mag ik dat zien van op de eerste rij.

Tot gisteren. Een enorme vrachtwagen kwam een enorme machine afleveren. En een man met enorme spierbundels vertelde me dat ze de bomen gaan rooien. Niet eens fatsoenlijk rooien: gewoon omver duwen, in stukken zagen en opruimen. Er komen twee huizen op de twee percelen. En hoewel we wisten dat het vroeg of laat zou gebeuren, zijn we er allemaal het hart van in. 's Avonds komen we als afgesproken geheel spontaan bij elkaar op het pleintje. En praten we over wat komen gaat. Mijn zoon is benieuwd of er extra kindjes zullen komen wonen. Wij, wij kijken met ernstige blik naar de bomen. En missen ze nu al. En kijken nu al op tegen het lawaai van twee simultane bouwerven in ons eigen kleine straatje. Het wordt nooit meer zoals het was. Het wordt nooit meer mijn vergeten straatje. **Straks is er nergens nog rust.**

In mijn kop slaat het herfstgevoel in alle hevigheid toe.

(Mariena Dewulf, 1961 is eindredacteur bij het Nieuwsblad en voetbalmama. Zij vindt de wereld te groot om thuis te blijven maar kan de krant niet missen.) (met dank aan het Nieuwsblad voor overname)

Meer soortgelijke verhalen op www.ggf.be en op www.vbv.be/netwerk